

Terreur over Texas

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

Terreur over Texas

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1966

© P. Nowee, 1981

© Illustraties: Hans G. Kresse

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Hans G. Kresse

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1033 4 (paperback)

ISBN 978 90 499 1147 8 (hardback)

ISBN 978 90 499 1093 8 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

Terreur...

Hoewel het huis aan een van de drukste straten van Houston lag, drongen de geluiden van de straat nauwelijks door tot de woonkamer. De zware donkerrode gordijnen, die van het plafond tot de grond afhingen, waren maar op een kier geopend en het valse licht van een olielamp moest het opnemen tegen de stralen van een waterig zonnetje die tussen de spleten door vielen. In de open haard gloeide het houtvuur nog na van de vorige avond.

Het vertrek was duur maar niet erg smaakvol ingericht. De kleuren rood en goud overheersten, maar het was opvallend zo slecht als de verschillende tinten rood bij elkaar pasten. Het handgeweven kleed, dat de ovale tafel bedekte, vloekte zelfs verschrikkelijk met de gordijnen. Twee ongetwijfeld dure wandtafeltjes gingen volkomen schuil achter een monumentale bank en een kostbare Chinese vaas op de boekenkast onttrok een schilderij grotendeels aan het oog.

De staande klok naast de boekenkast sloeg tien sombere slagen...

De man, die op de bank bij de haard lag, zette zijn voeten op de grond en rekte zich uit. Hij boog zich over een fauteuil en rukte aan het bellekoord. In de hal klonken kittige dribbelpasjes. De kamerdeur ging open en er kwam een dienstbode binnen. Haar lange rokken ruisten toen ze de kamer door liep.

‘Had meneer gebeld?’

‘Waar blijft de schoenpoetster?’ snauwde ‘meneer’ zonder haar een blik waardig te keuren.

De dienstbode, een gezellig dikkerdje, keek verbijsterd naar de staande klok. ‘Deze klok loopt vóór!’ riep ze dan uit op een toon alsof ze zojuist een wereldschokkende ontdekking had gedaan. ‘Op de klok in de hal is het pas vijf minuten voor tien.’

‘Zeur niet!’ brulde haar meester. ‘Als ik zeg dat het tien uur is, is het tien uur! Begrepen? En haal nu die schoenpoetster!’

De dienstbode keek verongelijkt, maar scheen het verstandiger te vinden om niet tegen te sputteren. ‘Natuurlijk meneer... Zoals u wilt,

meneer,' zei ze koeltjes. Sloffend verliet ze het vertrek.

In zichzelf vloekend kwam de man nu overeind. Voor de grote spiegel boven de schouw knoopte hij zijn shirt dicht en deed zijn strikje voor. Dan pakte hij zijn colbert, dat nonchalant in een van de fauteuils lag, en trok het aan.

Er werd geklopt.

Op het 'ja' van de man werd de deur geopend en kwam een jongen binnen. Hij was een jaar of zestien en zijn huidkleur verraadde zijn Mexicaanse afkomst. Hij mompelde een verlegen groet en bleef beleeft bij de deur wachten.

'Kom je nog hierheen of moet ik bij jóu komen?' vroeg de man bulderend. Hij liet zich weer op de bank vallen.

De jongeman schoot door de kamer. Voor de man ging hij op zijn knieën zitten. Hij pakte zijn linkervoet en plaatste die op het speciaal daarvoor vervaardigde steuntje dat hij bij zich had. Uit een klein kistje haalde hij dan de poetsbenodigdheden en begon zijn werk.

'Wie ben jij?' vroeg de man na enige tijd. 'Ik heb je nog niet eerder gezien...'

'Mijn naam is Pepe, señor. Ik ben een broer van Manuel, die altijd uw schoenen poetst. Manuel is gisteren naar El Paso vertrokken, señor. Hij heeft wat gespaard en wilde proberen daar ander werk te vinden,' antwoordde de knaap.

De man knikte en zweeg. Een paar minuten was alleen het fluisteren van de borstel over de schoen te horen.

'Uw andere voet graag, señor,' zei de jongen toen.

De klopper sloeg een roffel op de voordeur. De dienstbode dribbelde door de gang en even later klonk een zware mannenstem. Een kort klopje op de kamerdeur... 'Er zijn twee heren voor u, meneer,' kondigde de dienstbode aan.

'Laat ze binnen,' was het korte antwoord.

De dienstbode ging opzij om de twee mannen door te laten. 'Morning boss!' groetten zij, terwijl de vrouw de deur achter hen sloot.

De heer des huizes sprong overeind van de bank. 'Idioten!' brulde hij, buiten zichzelf van woede. 'Hoe halen jullie het in je hoofd om hiér te komen...' Hij liep rood aan.

Pepe, de schoenpoetser, kroop haastig achteruit alsof hij bang was dat hij een trap zou krijgen.

'Sorry boss,' verontschuldigde een van de kerels zich. 'We weten wel, dat we je hier niet mogen lastig vallen, maar het is nogal belang-

rijk, zie je. Verdraaid belangrijk...'

De man deed zijn mond open, maar scheen zich te bedenken. 'Weg jij!' snauwde hij tegen Pepe. 'Eruit!' Hij graaide in zijn zak en smeed een aantal geldstukken op de grond, die de schoenpoetser snel bijeen zocht. Hij greep zijn kistje, gooide zijn spullen erin, pakte de voetensteun en holde de kamer uit.

De man liep om de bank heen en ging op een stoel bij de tafel zitten. 'Wat is er dan wel zo belangrijk, dat jullie het lef hadden om hierheen te komen?' vroeg hij dan.

'Het gaat over Buff, boss...'

'Welke Buff?'

'Lange Buff... Die vorige maand dat karweitje in Austin opknapte, weet je wel?'

De man knikte. 'Ga verder...'

'We hadden al een poosje het vermoeden, dat hij voor zichzelf wilde beginnen. Hij heeft een paar mannetjes om zich heen verzameld en... Enfin, gisteravond hoorden Hank en ik dat hij het op dat vee gemunt heeft...'

'Welk vee? Kunnen jullie alsjeblieft iets duidelijker zijn. Ik heb meer aan mijn hoofd dan moeilijkheden met kerels die Buff heten.'

'Dat slachtvee uit Hunt City... Driehonderd stuks. Die trein moet morgen aankomen...'

'En!?'

'Nou, Buff wil het zaakje onderscheppen...Het zou vannacht moeten gebeuren. Een brandmerk is gauw veranderd en probeer er maar eens achter te komen wie ze van hem heeft gekocht...' Er bleef een geladen stilte hangen, toen de kerel zweeg.

'Wat moeten we ermee?' vroeg hij dan.

De man was opgestaan. Zijn gezicht verried geen enkele emotie toen hij het gebaar maakte. Een gebaar, dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet...

De volgende morgen vond een rancher, ongeveer twee mijl buiten Austin, het lichaam van Buff Hewston. Hij was dood.

'HENSWOOD, IMPORT/EXPORT' stond op het naambordje. De deur gaf toegang tot een smalle, donkere gang waarop links en rechts een aantal deuren uitkwam. 'Administratie', 'Expeditie', 'Kassier'... De laatste deur links droeg het opschrift 'Directie'. Het meest opvallende

aan het vertrek was wel, dat het in niets geleek op een 'directiekamer'! Rood en goud waren de kleuren die overheersten... Er was eigenlijk maar één meubelstuk, dat aan een kantoor deed denken: een reusachtig bureau in de uiterste hoek van de kamer. De overige meubelen waren eerder bedoeld om te rusten dan om te werken. Gemakkelijke stoelen, een lage tafel, een welvoorzien bar... Een smalle kier tussen de zware rode gordijnen liet het daglicht binnen. Achter het bureau zat een man. Hij had zijn colbert uitgetrokken en op een stoel gegooid, zijn das afgedaan en het bovenste knoopje van zijn shirt losgemaakt. Het was moeilijk zijn leeftijd te schatten. Vijfenveertig, vijftig misschien.

'Eagle!' brulde hij met een lange uithaal.

Hollende voetstappen op de gang, een zacht klopje op de deur. Er kwam een grote, zware kerel binnen. 'Moet u mij hebben, boss?'

De man knikte. 'Punt één: vertel die kerels in de werkplaats hiernaast dat ze niet zo'n heidens lawaai maken. Punt twee: ik heb nagedacht over die paarden in San Pedro. Als ik ze binnen vier dagen hier heb zit ik goed. De vraag is nog steeds groter dan het aanbod en over vijf dagen is de markt. Zorg er dus voor. Punt drie: dat geduvel in Dallas gaat me vervelen. Ik weet dat er olie zit in die Crown-claim en ik heb een bod gedaan op de grond. Wáárom heb ik de eigendomspapieren nog niet hier?'

'Ik heb gisteren getelegrafeerd, boss. Er is een kink in de kabel gekomen. Een kerel uit Fort Worth heeft ook olie geroken en een bod gedaan,' antwoordde Eagle.

De man kneep zijn ogen dicht van kwaadheid. 'En? Wat doen ze eraan in Dallas?'

Eagle haalde de schouders op. 'Crown verkoopt natuurlijk liever tegen een hogere prijs. We zullen meer moeten bieden dan die kerel uit Fort Worth...'

'Méér bieden...!' brulde de man, terwijl hij langzaam rood werd. 'Méér bieden...'

'Wat kunnen we anders doen? Het heeft geen zin om Crown onder druk te zetten. Hij is zo koppig als een oude ezel en zou de hele zaak laten afketsen.'

De man schudde wanhopig het hoofd. 'Wat kunnen we anders doen,'

bauwde hij Eagle na. 'Weet je wát we kunnen doen als die kerel zijn bod niet intrekt...?' Hij maakte een kort, maar duidelijk gebaar.

Twee dagen later werd Hall Stearn, van wie bekend was dat hij geïnteresseerd was in olie en onlangs nog een bod had gedaan op een claim bij Dallas, het ziekenhuisje van Fort Worth binnen gedragen. Hij was dodelijk getroffen door twee kogels, die van zeer korte afstand waren afgevuurd.

Hobbelend en bonkend reed de koets Georston binnen. De koetsier, die had zitten doezelen op de bok, rukte aan de teugels en hield het vierspan iets in. De gordijntjes voor de ramen van de koets, die slechts een smal streepje zonlicht binnenlieten, werden heel even opgelicht. Onmiddellijk liet de inzittende ze echter weer zakken. De rode kleur van de gordijntjes stak fel af tegen de goudkleurige versieringen op de deur... Ook het interieur van de koets was in deze twee tinten gehouden.

De man, die op een van de bankjes in de koets zat, maakte het bovenste knoepje van zijn shirt vast en trok zijn strikje recht. Met zijn mouw borstelde hij het stof van zijn grijze hoed.

Hortend kwam de koets tot stilstand.

De koetsier steeg af en opende de deur. 'Georston, sir. We zijn er.'

De man zette zijn hoed op en steeg uit. 'Jullie wachten hier,' zei hij kort tegen de twee mannen, die bij hem in de koets hadden gezeten. Dan keerde hij zich om en keek naar de huizenrij. Dáár was het. 'TEXAS IJZEREN SPOORWEGMAATSCHAPPIJ' schreeuwde een groot bord hem tegen. De maatschappij was gevestigd in een groot, oud herenhuis. Kaarsrecht, een dunne wandelstok onder de arm, liep de man naar de deur en liet de klopper tegen het hout slaan. Zonder zich te bekommeren om de zenuwachtige jongste bediende, die opendeed, liep hij de hal door en ging een deur binnen.

'Dit is de tweede keer dat ik hier kom, mister Hurch,' zei de man, terwijl hij zijn hoed op een stoel gooid. 'Ik ben niet gewend op een dergelijke manier zaken te doen.' Ongevraagd ging hij zitten.

De dikke man achter het bureau was maar heel even overdonderd. 'Mister Joaston!' riep hij dan uit. 'Dit is geen manier om binnen te komen!'

'Wie verzorgt het vervoer van het materiaal voor de Central Line?' snauwde de man.

'U niet, mister Joaston,' antwoordde de dikke verontwaardigd.

'U slaat een toon aan alsof u mij wilt bedreigen!'

'Misschien is dat ook de bedoeling,' zei de ander koud. 'Maar ik

wacht nog steeds op uw antwoord.'

'Mister Joanson,' probeerde de dikke het rustiger. 'Het is mijn schuld niet, dat een concurrent van u het vervoer aanmerkelijk goedkoper kan doen.'

'Wie is die concurrent?'

'Eh... u zult hem niet kennen. Johnson, heet hij. Hij heeft een zaak hier in de stad.'

'Vriendjespolitiek dus,' constateerde de man. 'Was dat de enige reden?'

'Er waren maar twee gegadigden,' antwoordde de dikke man. 'U en Johnson. Johnson was zeker veertig procent goedkoper. Het spijt me werkelijk. Misschien kunnen we een andere keer wel zaken doen...'

Joanson zei geen woord. Hij stond op, pakte zijn hoed en verliet het vertrek. Toen hij ingestapt was, zette de koets zich weer in beweging. Niet ver buiten de stad liet Joanson het rijtuig stoppen. In enkele korte zinnen gaf hij de twee mannen instructies. Ze stegen uit. De koets hobbelde weg en keerde in een boog rond Georston terug naar Houston.

Diezelfde nacht brandde het vervoerbedrijf 'Johnson en Zonen', gespecialiseerd in het vervoer van spoorwegmateriaal, tot de grond af...

HOOFDSTUK 2

Mijn naam is Carter...

El Paso lag in het uiterste westen van Texas, daar waar deze staat grensde aan Mexico en Nieuw-Mexico. Het was een van die wonderlijke kruispunten van beschavingen. Wandelend door de smalle straatjes op de noordelijke oever van de Rio Grande del Norte had men vaak het gevoel met één been te staan in het jachtige leven, dat het zich snel ontwikkelende Texas kenmerkte, en met het andere in het Mexico van honderd of meer jaren geleden. Het was niet zo verwonderlijk als men bedacht, dat het nog slechts enkele tientallen jaren geleden was dat Texas zich losmaakte van Mexico en zich korte tijd later aansloot bij de 'Verenigde Staten'.

Het begon donker te worden. De lichtjes die in Ciudad Juarez, de stad op de andere oever van de grensrivier, ontstoken werden, schenen te dansen op het onstuimige water van de Rio Grande. In El Paso gingen de huisvrouwen inkopen doen voor het avondeten. Het was gezellig druk in de straten, maar het drukst was het wel bij het station. Op het perron namen mensen afscheid van elkaar; de stationschef liep controlerend langs de trein en hielp een man die probeerde twee grote rieten manden tegelijk door de smalle deurtjes naar binnen te duwen. De locomotief blies grote wolken rook en stond diep ademhalend moed te verzamelen voor de grote reis. De trein liep aardig vol en zelfs in de gangpaden hadden mensen plaats genomen. Alleen in het voorste rijtuig was een coupé zo goed als leeg. Van de zes plaatsen waren er maar twee bezet. Een bordje 'Gereserveerd' op de deur deed de reizigers die nog geen plaats hadden teleurgesteld doorlopen.

'Het liefst zou ik de arme drommels uitnodigen om hier te komen zitten. Het is geen lolletje om de hele nacht in een gangpad te hangen,' zei Bob Stanhope, één van de twee mannen in de coupé.

'Dat zijn tegen instructies,' merkte de ander, een Indiaan, nuchter op.

Onze trouwe lezers hebben de reizigers ongetwijfeld al herkend. Het waren Arendsoog en Witte Veder!

Arendsoog schoof het raampje open en stak zijn hoofd naar buiten. 'We vertrekken zo,' riep hij tegen zijn vriend. 'Een minuutje mis-schien...'

De stationschef zette zijn fluit reeds aan de mond, toen zich uit de groep van 'afscheidnemers' een man losmaakte. Haastig liep hij naar de trein, opende een deur en stapte in. Op hetzelfde moment zette de trein zich in beweging.

Arendsoog trok zijn hoofd terug en sloot het raampje. 'Begrijp jij nu wat zo'n man bezielt?' vroeg hij Witte Veder. 'Hij staat daar rustig tussen de mensen op het perron en dan, in de laatste seconden, springt hij op de trein.'

'Soms heeft zelfs het vreemdste gedrag een verklaring, mister Stanhope,' klonk een stem bij de deur van de coupé.

Arendsoog draaide zich met een ruk om. Hij was nog bezig geweest het raam te sluiten en door het lawaai van de hijgende locomotief had hij de deur niet horen opengaan. In het gangpad stond de man, die op het laatste ogenblik ingestapt was! Hij kwam nu de coupé binnen en sloot de deur achter zich. 'Mijn naam is Carter,' stelde hij zich voor. Arendsoog dacht aan de instructies, die hij schriftelijk van de gouverneur had ontvangen. '... ergens onderweg zal zich een heer aan u voorstellen met de woorden: mijn naam is Carter. U stelt hem dan de vraag: Carter van Houston? Als hij antwoordt: nee, van Austin, weet u dat u te doen hebt met mijn speciale afgezant,' had er gestaan.

'Carter van Houston?' vroeg Arendsoog.

'Nee, van Austin,' antwoordde de man glimlachend.

'Gaat u zitten,' zei Arendsoog dan, terwijl hij zelf ook weer plaats nam. 'Hopelijk kunt u ons eindelijk vertellen waar al deze geheimzinnigheid voor dient. Eerst krijg ik een brief waarin de gouverneur van Texas ons vraagt of we bereid zijn om te helpen een 'zaak op te lossen waardoor veel leed voorkomen kan worden', zoals hij het noemde. En als ik, ook namens Witte Veder, bevestigend antwoord, ontvang ik een tweede brief vol geheimzinnige instructies...'

Carter lachte schaterend. Hij legde zijn hoed in het rek, trok zijn handschoenen uit en opende de leren tas, die hij bij zich had, na zich er eerst van overtuigd te hebben, dat er niemand in dit gedeelte van de trein in het gangpad stond. 'Ik kan me uw vragen wel voorstellen, mister Stanhope,' zei hij dan, weer ernstig. 'De zaak waar het om gaat is echter van zo groot belang, dat we wel uitgebreide voorzorgsmaatregelen móeten nemen. Onze tegenstander beschikt over een zeer groot

aantal medewerkers, verspreid over de gehele staat. Als de gouverneur u zou ontvangen om deze zaak te bespreken, zou hij daar ongetwijfeld binnen de kortst mogelijke tijd achter zijn. En dan, mister Stanhope, geef ik geen cent meer voor uw leven en dat van uw vriend.' Arendsoog trok de wenkbrauwen op. 'Het klinkt alsof u over een tiran spreekt...'

'U zit niet ver naast de waarheid,' antwoordde Carter bedachtzaam. 'Een tiran, dat is misschien de beste omschrijving...'

'Ik wil niet nieuwsgierig lijken, mister Carter,' zei Arendsoog. 'Maar zoudt u ons niet willen vertellen waar het precies om gaat?'

'We zijn meer dan tweehonderd mijl van Freetown verwijderd,' antwoordde de ander. 'Dáár stap ik pas uit en dus heb ik alle tijd om u volledig in te lichten...' Hij haalde een stapel papieren uit zijn tas, die met een dunne kartonnen omslag bij elkaar gehouden werden. 'Voor wij uw hulp inriepen,' begon hij dan, 'hebben we uiteraard eerst zelf al het mogelijke gedaan om de zaak tot een oplossing te brengen. Onze tegenstander bleek echter steeds bijzonder goed op de hoogte te zijn van onze plannen en was ons iedere keer een zet voor. Toen wij ontdekten, dat zijn net van medewerkers zelfs vertakkingen had in – laat ik zeggen – politiekringen, begrepen we dat we het op een andere manier moesten aanpakken.'

Arendsoog probeerde zijn ongeduld niet te laten blijken. Waarom draaide Carter er toch zo omheen?

'Na lang aarzelen besloten we dan ook een beroep op u en Witte Veder te doen,' ging Carter onverstoorbaar verder. 'U hebt samen al heel wat vreemde zaken tot klaarheid gebracht, dat weet ik. Ik weet ook, dat u heel vaak hebt moeten strijden met een onbekende, geheimzinnige tegenstander. Deze zaak ligt volkomen anders... U zult spoedig alles over uw tegenstander weten: zijn naam – of moet ik zeggen zijn namen, want hij verandert even gemakkelijk van naam als u en ik van costuum – zijn woonplaats, zijn beroep, zijn gewoonten, zijn hebbelijkheden... Alles! Of beter gezegd bijna alles... De man houdt er namelijk ook een paar duistere praktijken op na...'

Arendsoog begreep niet hoe Witte Veder zo onverstoorbaar kon blijven zitten, terwijl Carter kennelijk zijn best deed om hun nieuwsgierigheid te prikkelen.

'U moet weten, dat Texas sinds enige tijd geteisterd wordt door een ware golf van terreurdaden,' ging Carter eindelijk nader op de zaak in. 'Terreurdaden bedreven door een machtige organisatie waarvan onze tegenstander – zoals ik hem tot nu toe noemde – de leider is. Dit is iets

dat wij voor negenennegentig procent zeker weten...'

'Maar waarom arresteert u hem dan niet?' vroeg Arendsoog verwonderd.

Carter bracht hulpeloos de armen omhoog. 'Het bewijs, mister Stanhope! Het bewijs! 'Aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid' is niet voldoende om iemand te arresteren... De man is slim. Zéér slim. Hij is de denker, het brein, achter de schennen, maar het vuile werk laat hij opknappen door anderen. Daar komt nog bij, dat hij zich verzekerd weet van de steun van de beste advocaten in Texas. Hij is namelijk zeer rijk... Veertien maanden geleden meenden we dat we eindelijk voldoende bewijs hadden om hem te arresteren. Musting, de beste advocaat uit Houston, slaagde er echter in hem vrij te krijgen en sinds die tijd is onze vriend nog meer op zijn hoede dan hij al was. Hetgeen niet wil zeggen, dat hij niet meer ongelooflijk brutaal te werk gaat. Integendeel! Hij heeft echter een bijzonder goede neus waar het het uitkiezen van medewerkers betreft... Zoals ik al zei knappen zij het vuile werk op, waarbij nooit een spoor wordt achtergelaten... Ik zal u een paar kranteknipsels laten lezen...' Hij zocht tussen de stapel papieren en overhandigde Arendsoog een artikel, dat geknipt was uit de 'Koerier van Fort Worth. De cowboy las het hardop voor. Het ging over de moord op een zekere Hall Steam uit Fort Worth. Het gedeelte waarin de belangstelling vermeld werd, die de vermoorde had gehad voor een stuk grond nabij Dallas, was rood onderstreept. 'Dat stuk grond is tussen haakjes reeds verkocht,' zei Carter langs zijn neus weg. 'Aan de man, die ik de leider van de organisatie noemde...' Hij gaf Arendsoog een ander stukje uit een krant, de 'Austin Herald' deze keer. Het was maar een kort berichtje. 'Nabij de Headmans Kreek werd vanmorgen in alle vroegte het ontzielde lichaam aangetroffen van Buff Hewston, die in onze stad meer bekendheid genoot onder de naam 'Lange Buff'. Naar wij vernemen wordt een onderzoek ingesteld naar de omstandigheden waaronder de man overleed.'

'Buff Hewston was een van de vertrouwensmannen van de leider,' zei Carter zakelijk.

Het derde artikeltje stond in de 'Georston Telegraaf'. Met grote, vette letters werd verteld hoe het vervoerbedrijf van 'Johnson en Zonen' tot de grond toe was afgebrand. Naar de oorzaak van de brand tastte men in het duister, aldus de Georston Telegraaf.

'Aan Johnson was kort voor de brand het vervoer gegund van het materiaal voor de Central Line, de nieuwe spoorlijn van Houston naar

het noorden,' lichtte Carter toe. 'Er was nog een andere inschrijver...'

'De leider...' vulde Arendsoog, in gedachten verzonken, aan.

'Inderdaad! Johnson kon het karwei aanmerkelijk goedkoper uitvoeren dan hij. Toen zijn bedrijf echter uitbrandde kwam automatisch nummer twee op de lijst voor de uitvoering in aanmerking.' Carter borg de knipsels weer op. 'Dit zijn slechts drie voorbeelden van de methodes, die de organisatie toepast,' vervolgde hij dan. 'Ik zou ze kunnen aanvullen met tien, twintig, dertig andere. Want onze tegenstander is druk bezig om zijn terreur uit te breiden tot alle terreinen van het maatschappelijk leven. Er staat hem maar één ding voor ogen: datgene bereiken waar hij zijn zinnen op heeft gezet. Daartoe schuwt hij geen enkel middel: omkoperij, chantage, druk uitoefenen en, als dat allemaal niet helpt, moord... Het geld stroomt zijn zakken binnen en zijn 'macht' wordt steeds groter. Want u weet, mister Stanhope, dat geld maar al te vaak macht is... helaas.'

'Als ik het goed begrijp is het dus uw bedoeling, dat wij voldoende bewijzen tegen de man verzamelen om hem te kunnen arresteren en veroordelen,' vroeg Arendsoog nadenkend.

'Niet alleen dat,' antwoordde Carter. 'Weliswaar zal de organisatie zonder stuwende kracht aan de top aan macht verliezen, maar het risico bestaat dan, dat een ander zich als leider opwerpt. En dan zijn we nog even ver... Het doel moet zijn: een einde maken aan de terreurdaden! Om dat te bereiken zullen we precies moeten weten hóe groot de organisatie is, wie de leden zijn, hoe hij werkt. Kortom: we zullen álles moeten weten. Pas dan kunnen we toeslaan... Ik wil vooropstellen, dat wij u geen enkele richtlijn kunnen en willen geven. U handelt zoals het u het beste lijkt. Over geld hoeft u niet in te zitten. Wij hebben op de National Bank in Houston een rekening op uw naam geopend. U kunt daar dus over beschikken.' Carter zocht tussen de papieren. 'Zo! En dan zal ik u nu iets meer vertellen over onze tegenstander, die zich Henswood, Lamber, Orson of Joanston noemt, al naar gelang het hem uitkomt...'

Toen Carter in Freetown uitstapte, slaakte Arendsoog een diepe zucht. 'Wil je wel geloven dat ik blaren aan mijn oren heb, boy!' zei hij, zich uittrekkend. 'In elk geval zitten we met onze neus weer in een fijn zaakje. Ik begrijp nu waarom deze coupé vanaf Phoenix voor ons gereserveerd was. Carter wilde in een willekeurige stad instappen en er zeker van zijn, dat hij ons alleen zou treffen... Enfin, na Humphry is het gedaan met de luxe. Dan moeten we weer als gewone reizigers

vechten voor een zitplaats!’ Hij zweeg en keek door het raam de duisternis in. Nu eens langzaam klimmend, dan weer snel dalend slingerde de South Pacific Express zich door de bergen.

‘Wij niet blijven bij elkaar?’ raadde Witte Veder de gedachten van zijn vriend.

Arendsoog knikte ernstig. ‘Het werk dat we moeten doen, kunnen we eigenlijk in tweeën splitsen. Punt één: Henswood, of hoe hij dan ook mag heten, moet in de gaten worden gehouden. Al zijn bewegingen moeten geschaduw worden. Misschien kun jij dat het beste doen. Het andere deel neem ik dan voor mijn rekening: het bereizen van al die dorpjes, waar men vermoedt dat Henswood handlangers heeft. Ruw geschat moeten die liggen in een rechthoek boven Houston van ongeveer honderd bij vijftig mijl... Moet je eens op de kaart kijken hoeveel dat er zijn! We moeten een manier verzinnen waarop ik opvallend enige tijd in de verschillende stadjes kan verblijven. Daar moeten we onze gedachten eens over laten gaan...’

De zon was al op, toen de trein Humphry binnenreed. Er kwam een conducteur de coupé binnen die het bordje ‘Gereserveerd’ verwijderde. ‘U kunt de benen even strekken, sir,’ zei hij tegen Arendsoog. ‘We blijven hier een uurtje staan om te bunkeren en zo.’ Hij had op dat moment geen beter nieuws kunnen brengen. ‘Kom boy,’ zei Arendsoog tegen Witte Veder. ‘Als wij de benen kunnen strekken, mogen de paarden het ook!’ Ze liepen naar het achterste rijtuig en leidden Lightfeet en Witte Veder paard naar buiten. De dieren waren zo blij dat ze weer vaste grond onder de hoeven hadden, dat ze als een paar dartelevulens rond sprongen. Lightfeet maakte het wel het bontst en maakte zulke gekke huppelsprongen, dat vele reizigers erom moesten lachen.

Arendsoog keek mar zijn trouwe rijdier en grinnikte. ‘Zet je baas niet voor schut, Lightfeet! Wat moeten die mensen niet denken. Je bent toch geen circuspaard...’ Hij zweeg plotseling en knipte met de vingers. In zijn hoofd was een idee geboren. Een fantastisch idee...

Hij wenkte Witte Veder apart en terwijl de reizigers werden ‘bezig gehouden’ door Lightfeet, zette Arendsoog zijn plan uiteen.

Witte Veder ogen begonnen te glinsteren en er verscheen zowaar een glimlach op zijn ondoorgroendelijk gezicht.

‘Lightfeet bracht me op het idee,’ ging Arendsoog enthousiast verder. ‘En de onkosten hoeven geen bezwaar te zijn. Ik neem tenminste aan, dat die rekening op de National Bank groter is dan tien dollar...!’

Met een beetje geluk krijgen we het wel voor elkaar,' besloot hij vol vertrouwen.

Toen de trein allang weer reed moest Arendsoog telkens weer glimlachen. Onwillekeurig moest hij denken aan Ann, zijn zuster. Wat zou zij schateren als ze hoorde wat hij van plan was!

HOOFDSTUK 3

De kleine rodeo

Twee weken later...

Kreunend rolde de huifkar door de hoofdstraat van Wardone, het stadje aan de Trinity-rivier. Het was een prachtige dag. De zon stond te tintelen aan de hemel, maar een zacht briesje dat koelere lucht aandroeg van de rivier temperde de ergste hitte. Ongeveer in het midden verbreedde de hoofdstraat zich tot een pleintje. Vier machtige platanen vormden met hun takken een afdak in de schaduw waarvan een paar oude mannetjes zaten. De voornaamste gebouwen van het stadje waren rond dit pleintje gegroepeerd: de Bank, het sheriffkantoor, een hotel...

Midden op het plein kwam de huifkar knarsend tot stilstand. De oude mannetjes maakten elkaar attent op het nogal wrakke geval en een paar kinderen kwamen nieuwsgierig naderbij. 'DE KLEINE RODEO' stond er met grote letters in rode verf op het zeildoek van de huif geschreven en ze vroegen zich af wat dit betekende. Natuurlijk wisten ze wat een rodeo was. Het jaarlijkse feest, waarbij de cowboys van de ranches in de omgeving elkaar in kracht, behendigheid, snelheid en zuiverheid van schieten probeerden te overtroeven. Maar een 'kleine' rodeo, daar hadden ze nog nooit van gehoord.

De man op de bok van de huifkar gooide de leidsels over de rug van zijn paard en sprong naar beneden. Hij zag er een beetje... tja laten we zeggen: hij zag er een beetje onverzorgd uit. De kleren die hij droeg, waren weliswaar heel, maar toch was het bijvoorbeeld lang geleden dat zijn shirt het waswater of zijn laarzen een borstel hadden gezien. De broek was versleten en ook het mouwloze vest had betere tijden gekend. Een baard van drie dagen gaf aan zijn gezicht een enigszins onzure uitdrukking. Ook het paard dat de huifkar trok maakte een onverzorgde indruk. Oh, het was ongetwijfeld goed gevoed. Dat was niet zo moeilijk in dit vruchtbare gebied! Het zou echter hoognodig eens een keer geroskamd moeten worden. De huid was dof van het stof en aan de klonten gedroogde modder aan de benen was te zien,

dat het dier vandaag minstens één rivier overgestoken was.

De koetsier liep voor zijn paard langs en klopte het in het voorbijgaan even op de neus. Dan ging hij het sherifffkantoor, dat aan de rechterkant van het plein lag, binnen. Een paar minuten later kwam hij, in het gezelschap van de sheriff, weer naar buiten. De dienaar der wet wees hem met weidse gebaren hoe hij rijden moest om de plaats te bereiken waar hij zijn 'voorstelling' mocht geven. De voerman tikte aan zijn hoed en slofte terug naar de wagen. Toen hij door de nauwe straatjes naar de oever van de rivier reed, volgde een grote groep Joelende en lachende kinderen. Op een open stuk terrein, tussen het stadje en de rivier, hield hij halt.

De Trinity-rivier slingerde zich als een zilveren slang door het landschap. Vier kwajongens waren op een zelfgemaakt vlot aan het spelen, maar toen ze de huifkar met het vreemde opschrift in de gaten kregen, zetten ze onmiddellijk koers naar de oever en voegden zich bij de andere nieuwsgierigen. De voerman steeg af en opende de huif aan de achterkant. 'Wie wil me helpen?' vroeg hij dan aan de kinderen. 'Ik heb een paar stevige knapen nodig.' Er viel even een doodse stilte in het kwetterende groepje, toen kwam een knaap van een jaar of vijftien naar voren. Nu er één schaap over de dam was volgden er meer en spoedig had de voerman meer hulp dan hij gebruiken kon! Hij was intussen in de wagen geklommen en gooide een grote hoeveelheid korte paaltjes en een paar rollen touw naar buiten. 'We moeten een gedeelte van het terrein afzetten,' legde hij de jongens uit. 'Hier is een houten hamer om de palen mee de grond in te slaan. Wie van jullie is het sterkst?'

Niet veel later werd er hard gewerkt. De voerman had de paaltjes neergelegd op de plaatsen waar zij de grond in moesten. Een lange jongen sloofde zich uit om ze recht de bodem in te slaan en de anderen verbonden de paaltjes met touwen, waardoor een afgesloten ruimte ontstond. 'Goed zo!' spoorde de voerman ze aan. 'Nu zoek ik nog twee jongens met een harde stem.' Natuurlijk wilde iedereen bewijzen, dat hij in aanmerking kwam en het was een lawaai dat horen en zien je verging. De voerman wees lachend twee jongens aan en gaf ieder van hen een bord, dat aan een stok bevestigd was. Jullie gaan eerst aan je moeder vragen of jullie reclame voor mij mogen maken.' zei hij dan. 'Als het mag, lopen jullie door de straten en roepen zo hard als jullie kunnen 'bezoek de kleine rodeo'. Jullie houden die borden in de hoogte, zodat de mensen kunnen lezen wat erop staat. Begrepen?' De

jongens verdwenen met de borden waarop met hanepoten geschreven was:

De Kleine Rodeo

Wie is de beste schutter van deze stad?

Wie is de beste ruiter?

Wie werpt de lasso het best?

Wie overwint Alim de Geweldige?

Bezoekt de Kleine Rodeo!!!

Anderhalf uur later had zich een kleine menigte verzameld op de open plaats bij de rivier. De kinderen stonden vooraan, vlak achter het touw, dan kwamen de vrouwen, terwijl de mannen zich, zogenaamd ongeïnteresseerd, een beetje afzijdig hielden. De kleine rodeo kon beginnen!

‘Ladies en gentlemen!’ riep de voorman, die voor de gelegenheid het stof van zijn kleren geslagen en een scheermes over zijn gezicht gehaald had. Het gepraat verstomde. ‘Ladies en gentlemen... Ik dank u voor uw bezoek aan de kleine rodeo,’ ratelde de voerman in een typisch ‘kermistaaltje’. ‘Vóór u brachten reeds tienduizenden anderen een bezoek... In zeven staten beproefden de mannen hun krachten. Van Los Angeles tot Chicago en van Seattle tot Houston... Wíé is de beste schutter van Wardone? Liefhebbers voor, alstublieft!’

De voerman liep naar het midden van de afgezette ruimte en legde een blokje hout op een soort katapult. Het was een heel simpel instrument, eigenlijk niet meer dan twee scharnierende plankjes, die door een veer aan elkaar verbonden waren. Het onderste plankje was met een ijzeren pin aan de grond verankerd om te voorkomen, dat de hele katapult de lucht in zou gaan als de veer zich ontspande. ‘U krijgt drie kansen om te bewijzen hoe goed u schiet!’ riep de voerman, terwijl hij door het bovenste plankje omlaag te duwen de veer spande. Het blokje hout op dit plankje was rood geverfd om het beter zichtbaar te maken. ‘Ik laat dit plankje los, de veer ontspant zich en slingert het blokje de lucht in,’ legde hij uit. ‘U moet het raken terwijl het nog in de lucht is... Geen bedrog, geen wapens met afwijkingen... U schiet met uw eigen revolver...’

Er was even een moment van aarzeling onder de mannen. Niemand wilde de eerste zijn. Ze stootten elkaar lachend aan en ook de vrouwen